

động man rợ này rõ ràng ông đã tuyên chiến với tôi, tuyên chiến với sở Phản Giám Tân gia Ba.

Văn Bình nhìn giữa mắt Lim Koon :

— Ai bảo với ông tôi là thủ phạm ?

Lim Koon đập nắm tay xuống bàn :

— Thăng anh của nó. Chúng nó là anh em ruột.

Ông giết thăng em. Thăng anh chạy thoát về báo cáo.

— Người anh đâu ?

— Ông muốn đổi chất hả ? Tôi sẽ làm ông vừa ý. Nhưng hiện nay nó đang liệt giường. Cái chết tức tưởi của em nó đã làm nó như điên như dại.

— Người anh thấy tôi hạ sát người em rồi chờ đến đèn kỷ niệm ?

— Không. Khi ấy nó đã chạy bán sới. Nó chỉ thấy ông quát em nó ngã. Nhân viên đến hẻm mang nạn nhân đi thì chẳng thấy đâu. Mãi đến rạng sáng mới tìm ra thi thể gần đèn kỷ niệm.

— Tôi lấy danh dự xác nhận là không giết nhân viên của ông. Đánh họ thì có. Thật ra, khi đánh họ tôi cũng không ngờ họ là nhân viên Phản Giám. Tôi có cảm tưởng là đối phương thâm hiểm chơi đòn ly gián giữa ông và tôi. Tôi bị buộc tội hạ sát nhân viên Phản Giám tấ chính quyền địa phương sẽ tổng tôi lên chuyến máy bay sớm nhất rời đảo công việc quan trọng sẽ bị gián đoạn...

— Người khác sẽ thay thế ông. Ông là người tài giỏi, song chúng tôi cũng không thiếu người tài giỏi. Sở dĩ chúng tôi chấp nhận sự hiện diện của ông trên đảo là để biểu dương tinh thần hợp tác nghề nghiệp quốc tế. Chúng tôi rất hiếu khách nhưng cũng rất nghiệt ngã đối với khách xấu chơi. Vì vậy ông đừng vội nghĩ sau vụ ám sát như nhớp này ông sẽ được thanh thoi trèo lên phi cơ trở về Saigon.

— Nghĩa là ông dọa bắt tôi ?

— Chúng tôi coi bắt gián điệp. Về vấn đề tư pháp đã có những cố quan thuần túy tư pháp đảm trách. Tôi đã cho lập hồ sơ giao tòa án thụ lý. Tuy nhiên...

— Mạn phép ngắt lời ông. Ông đang rơi vào cạm bẫy ly gián của đối phương.

— Tôi lớn tuổi hơn ông và có nhiều kinh nghiệm trường đời hơn ông. Ông miễn cho việc giằng luân lý.

— Hỏi thật ông Lim Koon, ông tin tôi là hung thủ không ?

— Đó là nhiệm vụ của tòa án.

— Ông đừng tìm cách né tránh. Sự tố cáo của ông chỉ đặt trên một mớ giả thuyết. Người anh của nạn nhân, chứng nhân độc nhất của vụ hạ sát, không thấy tôi giết em hắn. Không ai thấy tôi

chở xác nạn nhân đến đền thờ Lim bo Seng. Quan tòa sẽ không thể truy tố và kết tội tôi trên những phỏng đoán hồ đồ. Dầu sao nước ông cũng thừa hưởng truyền thống tư pháp độc lập của Anh-cát-Lợi. Ông muốn tôi làm gì, xin cứ nói. Chúng ta sẽ điều đình với nhau...

— Ông biện luận thật trời chày... Nhưng ông Văn Bình ơi, ông đùa hồn dấy chứ, trước khi đưa ông ra tòa tôi đã biết quan tòa xét xử ra sao... tôi chẳng có gì phải điều đình với ông. Nào, yêu cầu ông giờ tay...

— Giờ tay? Giờ tay để làm gì?

— Để nhân viên của tôi lục soát.

— Tìm vũ khí?

— Dĩ nhiên. Nạn nhân bị bắn hai phát, một phát vào hông, gãy xương sườn, phát thứ nhì lưng trần, gây tử thương tức thời. Chúng tôi cần kiểm soát xem loại đạn được dùng để giết nạn nhân có phải là loại đạn trong súng của ông không.

Văn Bình nhìn hai bên. Bốn nhân viên Phản Giám gồm trên dưới nửa tá, tên nào tên nấy cao lớn, vạm vỡ, tay chân khuỳnh khuỳnh, nếu không là đai đen như đạo trung cấp thì cũng là võ sĩ siêu đẳng Thiếu Lâm quyền. Lim Koon tổng động viên sở Phản Giám, điều này chứng tỏ hẳn đã biết

thực lực của chàng và hẳn quyết tâm không cho chàng sống thoát.

Chàng cười nhạt với Lim Koon :

— Ông định lấy thịt đè người hả?

Lim Koon đáp :

— Nếu tôi đến đây một mình hoặc với vài cận vệ, ông đã ăn gỏi. Bất buộc tôi phải lấy thịt đè người. Vì tôi không còn cách nào khác. Xin ông thông cảm.

Hắn lờ mắt ra hiệu cho nhân viên. Một tên bước lại, đứng hơi nghiêng trong tư thế đề phòng khôn ngoan, bàn tay vươn ra, vuốt dọc thân thể Văn Bình. Chắc hẳn là chuyên viên lục soát nên bàn tay chỉ lướt nhẹ, thật nhẹ, và chỉ trong loáng mắt đã xong.

Hắn quay lại trình :

— Bẩm, không có gì hết.

Mặt Lim-Koon đỏ tía :

— Ông Văn Bình, súng của ông cất đâu?

Tiếng cười của điệp viên Z-28 to hơn :

— Nếu tôi quả là hung thủ, tôi chẳng đại gì mang súng trong mình. Vứt khẩu súng xuống cống trong khu Hoa kiều hoặc thuê dò máy ra khơi... thưa ông, đến thế kỷ thứ 25 ông cũng không có hy vọng tìm thấy vũ khí giết người, sau đó, tôi sẽ

kiếm một khẩu khác, trời ơi, mua súng ở Tân gia Ba cũng dễ như mua vợ một đêm, mua dâu chẳng có.

— Ông ghê gồm hết chỗ nói. Té ra ông đã thử tiêu khẩu súng tang vật.

— Trừ phi ông lười đọc hồ sơ về tôi. Hồ sơ này được gửi từ nhiều ngày trước đến văn phòng ông. hoặc ông đã đọc kỹ từng dấu chấm phết song vì lý do chỉ riêng ông biết, ông cố tình quên... Thưa ông Lim Koon, hồ sơ Z-28 được ghi rõ là Z-28 ghét dùng súng kềm càng, ngày xưa ngày xưa, khi mới vào nghề còn đa ma ng khẩu Luger hoặc Beretta nhưng từ hơn 10 năm nay, đã chuyển qua dùng hai bàn tay.. Ông cố tình quên vì nếu ông không cố tình quên, ông phải biết tôi chỉ búng nhẹ là nhân viên của ông ngã rụp. Và trong trường hợp ông chưa tin, tôi xin phép biểu diễn ngay tại đây với đám cận vệ của ông.

Bọn cận vệ lực lưỡng dạt ra hai bên, về mặt gườm gườm. Chẳng nhận thấy chúng nề sợ chàng. Lim Koon dẫn cả hai nắm tay xuống bàn làm đồng hình bản vắng tung toé :

— Ông Văn Bình, yêu cầu ông thận trọng ngôn ngữ.

Văn Bình ung dung đứng dậy :

— Nếu đó là lời nói xúc phạm thì tôi thành thật tạ lỗi. Nhưng ngược lại ông cũng phải tạ lỗi tôi. Hơn ai hết, ông đã biết thủ phạm không phải là tôi. Chẳng qua ông muốn nắm quyền điều khiển nội vụ. Tôi không quá cay nghiệt, quá ích kỷ như người ta báo cáo với ông. Tôi sẵn sàng tự đặt dưới sự chỉ phối của ông, ông nghĩ sao ?

Mắt Lim Koon hơi chớp. Hắn ngẫm nghĩ một phút rồi quay lại ra lệnh cho bọn cận vệ :

— Các em ra ngoài đợi tôi.

Trong phòng chỉ còn lại Lim Koon và Văn Bình. Thời gian dòn phép đã qua. Lim Koon đi đi lại lại tay chấp sau dit. Lát sau, hắn đứng lại :

— Giữa ông và tôi không hề có sự ganh ghét chứ đừng nói là thù oán nữa. Nhưng tôi không thể cho phép ông hoạt động ở đây. Ông nên rời đảo thì hơn.

Văn Bình đáp :

— Vâng, tôi xin lĩnh ý.

— Có chuyến bay Boeing 737 đi Vọng Các trong vòng một giờ. Văn phòng tôi sẽ lo liệu hết.

Lim Koon ngưng nói vì cửa phòng được xô vào rồi một nhân viên lộ đầu. Hắn trình Lim Koon một cái phong bì dán băng keo. Lim Koon xé thư, bên trong là tờ giấy nhỏ đánh máy. Lim đọc liếc qua.

rồi gương mặt sa sầm. Hắn chất lưỡi :

— Ông chưa đi được. Ông phải ở lại.

Văn Bình nhún vai :

— Tôi rất muốn ở lại. Chẳng qua tôi bị ông trục xuất nên phải ra phi trường.

— Ông phải ở lại để trả lời một số câu hỏi. Nhân viên của tôi vừa đến khám xét nhà Cheng-Ho.

— Đó là quyền của ông.

— Ông không nên đánh trống lảng. Cheng Ho ở đâu ?

— Hắn không phải là điều thuốc để tôi có thể giấu được trên vành tai.

— Lúc ông đến, hắn đang đau nặng. Đường như hắn bị nhiễm độc. Sáng nay hắn đã biến mất. Tôi yêu cầu ông giải thích. Nếu ông giải thích thiếu xúng sẽ tôi sẽ phải yêu cầu ông khai rõ từng giờ, từng phút hoạt động của ông từ tối qua, sau khi ông đến đảo, cho đến 9 giờ sáng nay, khi ông trở về khách sạn.

— Không khéo tôi lại bị gán tội hạ sát Cheng Ho cũng nên.

— Hắn là thuộc viên của ông, ông không thể giết hắn.

— Cheng cũng là thuộc viên của ông.

— Nói nhảm.

— Ông Lim Koon oi, tôi đã nhận được tiếng ông trong điện thoại, và có lẽ ông cũng đã nhận được tiếng tôi. Cheng-Ho đã chết. Chết vì chất độc Disa. Trước khi tắt thở, hắn đã trò chuyện với tôi. Trò chuyện khá nhiều. Cheng đòi ông bao nhiêu ?

— Một triệu.

— Tiền Mã ?

— Không, một triệu đô-la Mỹ. Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau về thẻ thực trao đổi. Nhưng vào giờ chót, hắn thay đổi ý kiến. Chắc hẳn sợ ông, hắn sợ ông phăng ra sự liên hệ giữa hắn và tôi.

— Hắn đòi một triệu mỹ kim về khoản bán họa đồ đảo Hồng cho ông ?

— Hừ... hừ...

— Hồi nãy, ông sai bọn đàn em khám người tôi, chẳng phải để tìm vũ khí. Mà là tìm họa đồ đảo Hồng. Nếu tìm thấy, ông sẽ tống tôi lên sân bay Payar Lebar bằng xe bit bùng có mô-tô cảnh sát thét còi hộ tống. Vì không tìm thấy, ông đành dấu dùi, chuyển sang chiến thuật điều đình... Bản báo cáo ông vừa đọc cho biết nhân viên ông không tìm thấy gì trong nhà Cheng-Ho, cho nên ông càng

phải tận dụng chiến thuật điều đình...

— Vâng.. Ông đã đọc thấu ruột gan tôi.

— Tại sao một mảnh giấy nhỏ lại đắt tiền đến thế, thưa ông ?

— Rất dễ hiểu. Vì Hsiang quá tham, hắn đòi những 20 triệu mỹ kim. Nhờ họa đồ của Cheng Ho tôi có nhiều hy vọng khám phá ra nơi giấu các thùng thép đựng chất độc. Giữa 20 triệu và 1 triệu, dĩ nhiên 1 triệu rẻ hơn, vì vậy mảnh giấy nhỏ này đắt mà hóa không đắt.

— Cheng Ho làm lần thì mất tôi 1 triệu.

— Hắn không thể làm lần. Đối với hắn, Hsiang không phải là người lạ. Họ đã quen biết nhau từ nhiều năm nay, dùng hơn, vào thời kỳ Tân gia Ba bị quân đội Nhật bao vây, tấn công và chiếm đóng. Do sự quen biết này Hsiang mới chọn Cheng làm gạch nối với các cơ quan điệp báo tây phương.

— Họ quen biết nhau như thế nào ?

— Tôi không rõ lắm. Hsiang-pen Lih không phải tên thật mà là tên giả. Có lẽ Hsiang từng sự tại Bệnh viện Toàn khoa nơi bà vợ của Fat-yew làm y sĩ giải phẫu. Ông nhớ Fat-yew chứ ?

— Nhớ. Fat-yew là cha đẻ chất độc Disa. Fat yew cùng vợ và hai phái viên tình báo Anh quốc MI-6 rời đảo trên tàu Li-wo, mới ra khỏi cảng thì

bị chặn đánh, thủy thủ đoàn và hành khách đều chết chìm, gia đình Fat-yew cũng chết chìm, trừ 10 người sống sót. Dường như Hsiang-peh Lih là một trong số những nạn nhân sống sót.

— Ông có hình của Hsiang không ?

— Không. Nếu có hình, công việc của tôi đã nhẹ được 2 phần ba. Người Anh để lại một thư khổ khá đầy đủ, những kẻ phạm pháp hoặc tình nghi phạm pháp đều có hình chụp, và hồ sơ cá nhân. Nhưng về Hsiang thì chẳng có gì. Thậm chí tôi còn mù tịt về tướng mạo của Hsiang nữa.

— Cheng không trao đổi tin tức với ông ?

— Hắn là nhân viên C.I.A. ; trên nguyên tắc chúng tôi không dụng tới các cơ quan điệp báo của ngoại bang hoạt động bí mật hoặc bán công khai trên đảo vì chúng tôi là nước trung lập, muốn cầu thân với mọi người. Chúng tôi chỉ âm thầm theo dõi, đúc kết thành hồ sơ, chừng nào cần thiết mới liên lạc với họ. Cheng không trao đổi tin tức với chúng tôi vì nhiều nguyên ủy, thứ nhất, hắn không được cấp trên C.I.A. cho phép, thứ hai, dấu cấp trên cho phép hắn cũng bất tuân, từ nhiều năm nay anh em hắn vẫn kèn cựa với tôi.

— Anh em hắn ?

— Vâng. Ông chưa biết ư ? Cheng và Agong là

anh em cộc chèo. Cả hai đều già dăng khủ để mà vợ được vợ trẻ tuyệt đẹp. Vợ Cheng đẹp sắc sảo hơn vợ Agong nhiều. Nhưng Cheng chỉ được ngắm nghĩa chứ không được hưởng thụ vì vợ hắn đột nhiên mắc bệnh điên loạn, nằng vào bệnh viện một thời gian rồi đi đâu không biết, dường như nằng sống một mình trên một hòn đảo hẻo lánh ngoài khơi.

— Mắc bệnh điên loạn thì sống một mình càng điên loạn thêm.

— Không đâu. Bệnh điên loạn của nằng mang một tính chất kỳ lạ. Hễ Cheng mó vào da thịt là nằng la hét. Nằng khóa chặt cửa phòng, ăn riêng, ngủ riêng, cái gì cũng riêng. Rồi hễ nằng thấy người lạ, nằng nghe tiếng ồn của phố xá là cơn điên loạn lại nổi lên. Sống xa thành phố, sống hoàn toàn cô độc, nằng cảm thấy thoải mái.

— Vợ Cheng bỏ đảo đi từ khi nào ?

— Chuyện riêng của hai người, tôi không rõ lắm. Chỉ độ 5,6 tháng nay gì đó. Cũng từ ngày ấy Cheng thay đổi hẳn tính nết.

— Thay đổi ra sao ?

— Hắn sinh ra nghiện rượu. Nói cho đúng, hắn là sáu rượu từ hồi thanh niên. Hồi nhà cầm quyền trên đảo hạ lệnh tiêu hủy các kho rượu tư

nhân để phòng quân đội Nhật uống say. Cheng đã lên giấu được hàng ngàn chai si-cốt thương hạng, để nhậu nhẹt lai rai, và để bán chợ đen luôn thể. Hắn là đệ tử của thần Lưu Linh từ đó. Hắn có đặc tài uống bao nhiêu rượu cũng không say, uống lót dạ buổi sáng, uống buổi trưa thay nước, và uống buổi tối thay cà phê. Bởi vậy hắn chỉ uống để nhờ bữa, chứ không uống quá chén. Từ ngày vợ hắn bỏ đi, hắn uống suốt ngày, đôi khi suốt đêm, và nhiều bữa hắn say mềm mới lạ... vâng hắn say mềm như thế hắn chưa quen uống rượu. Uống rượu say mềm cũng chưa đủ, hắn còn hút thuốc phiện, hút thuốc lá cần sa, và nghe đâu hít cả bạch phiến nữa. Dường như lương tâm hắn có điều gì cần rút...

— Vì hắn thương vợ ?

— Có thể lắm. Song tôi không tin. Tôi cho nhân viên bám sát hắn ngày đêm. Lúc say mềm hắn gục đầu xuống bàn ngủ chứ không nói năng nhảm nhí, đến khi tỉnh dậy thì khôn ngoan đáo để. Tôi không rõ sự suy đồi của Cheng có thấu tai trung ương C.I.A. hay không. Thì vụ Disa xảy ra, hắn được Hsiang-pen Lih chọn làm gạch nối... Rồi sau đó, hắn thỏa thuận bán họa đồ đảo Hồng cho tôi lấy một triệu mỹ kim. Hắn nòng ruột đôi bán, rồi lại rút rề... Rồi hắn chết tức.

trười... Hần đã biết rõ độc dược Disa trong thời chiến, hần lại được Hsiang-pen Lih tin nhiệm, hần bị nhiễm độc mà thiệt mạng kẻ cũng hơi lạ... Hần có nói tại sao bị nhiễm độc không?

— Không.

— Sớm muộn chúng ta sẽ tìm ra lý do. Nhưng trước hết phải có họa đồ đảo Hồng. Ông cất họa đồ ở đâu?

Văn Bình chỉ đầu chàng :

— Trong này.

Lim Koon giạt bản người :

— Ông tiêu hủy bản đồ ?

— Vâng. Vì họa đồ này do Cheng đích thân vẽ. Nó rất đơn sơ, chỉ gồm mấy nét tôi còn nhớ kỹ.

— Giấy bút đây, phiền ông vẽ lại.

Văn Bình hí hoáy vẽ bản đồ Tân gia Ba. Hòn đảo này giống hạt hạnh nhân nên rất dễ vẽ, cây bút chì của Văn Bình thoăn thoắt trong vòng một phút đã xong, kẻ cả những tiêu đảo chi chít ngoài khơi được chàng khoanh tròn, bên trong là đảo Hồng. Dĩ nhiên chàng đã cố tình thay đổi một vài chi tiết.

Lim Koon nhét cái ống vỏ bầy bọt biển miếc-sôm vào miệng rồi hấp tấp rút ra, bật lên tiếng

nói :

— Vô lý. Vô lý.

Văn Bình ngược nhìn hần, Hần nghiêng cứu bức vẽ kỹ hơn trước khi tuôn ra tiếng thở dài :

— Ngoài khơi Tân gia Ba có hàng chục, hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ, có những đảo vắng tanh không bóng người, có những đảo dân cư sinh sống có đảo mang tên hần hời, có đảo hoàn toàn vô danh, đối với người ngoại quốc thì đây là vấn đề nhức óc. Tuy nhiên, tôi lớn lên dọc bờ biển, quen từng khu đánh cá, từng bãi cát, hồi trẻ, tôi là tay đua thuyền hữu hạng nên quanh năm từ thời, hễ rảnh rỗi là tôi vù ra khơi, không hòn đảo nào tôi không ghé thăm và vui chơi, tắm mát, câu cá ở đó. Trên bản đồ tham mưu rộng hơn cái giường, tiêu đảo ven biển nhưng nhức như ròi, vậy mà nhắm mắt lại tôi có thể chỉ tên từng đảo không trật một phân tây. Cái khoanh tròn ông cho là đảo Hồng thật ra không liên hệ đến hòn đảo nào cả...

— Ông đừng sửa lại... Tờ giấy hơi nhỏ, chỉ hơn kém một li cũng có thể sai lầm.

— Nếu ông nhích ra xa thì dụng một đám tiêu đảo khác. Đảo nào cũng có hang hốc, tìm kiếm cả năm cũng khó thấy đâu là đảo Hồng, và Hsiang. Ông Văn Bình, ông định giấu nghề hả?

— Tôi đã tỏ ra thành thật, ông không tin thì thôi.

— Con nít cũng không tin, huống hồ tôi. Cho dầu vị trí đảo Hồng trên họa đồ là đúng thì cũng còn nhiều chi tiết hệ trọng khác như cách thức tiếp xúc với Hsiang, và nơi Hsiang cất giấu chất độc. Tôi tưởng có thể điều đình với ông, nhưng giờ đây tôi thấy chẳng đi đến đâu. Thôi, chào ông. Ông có ít phút để thu xếp hành lý, nhân viên của tôi chực sẵn ngoài cửa sẽ chờ ông ra phi trường..

— Nếu ông không cho phép ở lại tiếp tục điệp vụ thì ít ra cũng cho phép tôi ở lại du hí..

— Tuần tới, ông sẽ là thượng khách của chúng tôi. Tôi xin cử phi cơ riêng đến Saigon rước ông. Khi ấy ông muốn du hí bao lâu cũng được, chúng tôi sẵn sàng bao hết sở phí. Còn về lần này tôi đã quyết định dứt khoát. Trong trường hợp ông trốn tránh không ra sân bay, hoặc giả vờ lên máy bay rồi quay lại bằng đường bộ, đường thủy, chúng tôi bắt buộc phải áp dụng biện pháp mạnh. Ông sẽ bị tòa án tổng giam về tội sát nhân.

Văn Bình giờ hai tay lên trời, tỏ dấu đầu hàng:

— Vâng, tôi xin tuân lệnh cái rụp,

Chàng nói thêm lời nào nữa, Lim-Koon nhét đầu thuốc lá vào giữa hai hàm răng khắp khềnh bước ra ngoài hành lang và đập cửa đàn sầm.

Văn Bình bước mình xuống giường. Từ lúc đến đảo lấy phòng trong lữ quán Liên lục địa đến giờ chàng chưa có dịp thử mực độ êm ái của tấm nệm cao su mút. Không những nệm mút êm ái, lớp lò so bên dưới còn êm ái hơn nữa. Chàng chép miệng tiếc rẻ. Lâm mỗi tối nằm không, chàng gặp một lô gai nhân song chưa gai nhân nào có dịp giúp chàng thí nghiệm mực độ êm ái của lò so và nệm mút. Chung quy cũng vì Lim Koon..

Tuy ở tận Saigon, ông Hoàng đã có cặp mắt thần thông để nhìn thấy sự việc chưa xảy ra ở đảo Phong Lan. Ông dặn chàng rút ngắn tối đa thời gian hoàn tất công việc vì sợ Lim Koon giở chứng. Nhưng chàng chưa kịp trở tay thì hãn đã tổng xuất chàng khỏi đảo.

Đây không phải lần đầu chàng bị một cơ quan đồng minh liệt vào danh sách thành tích bất hảo. Những lần trước chàng đều tỉnh bơ. Không lẽ lần này chàng chịu cúi đầu.

Chàng quyết ở lại.

Chàng nhìn quanh phòng. Khỏi cần mang va-li theo. Chàng sẽ tặng lại Lim Koon mở quần áo ni-

lóng và bịch thuốc Salem.

Nhưng chàng chỉ ra đến cửa thì phải đứng lại. Vì Lim Koon đã tiên liệu phản ứng bướng bỉnh của chàng.

Ngay trên ngưỡng cửa có hai nhân viên Phản Giám cầm súng. Toàn là tiểu liên hạng tốt.

Và miệng súng chỉa thẳng về phía chàng. Một tên lia họng súng dẫn giọng :

— Định vù hả ? Vù đầu được, ông Văn Bình ? Yêu cầu ông nhét đồ đoán vào va-li, và xách xuống nhà ra phi trường Payar Lebar...

VIII

Tấn kích

VĂN Bình chống nạnh, về mặt phớt tỉnh :

— Nếu các anh muốn tôi ra trường bay thì chịu khó xách va-li giùm. Chẳng giấu gì anh, tôi lười kinh khủng, chỉ quen sai bảo bồi khách sạn.

Miệng khẩu tiểu liên được nâng lên ngang cổ chàng :

— Ông lộn xộn, tôi sẽ bóp cò.

Văn Bình cười khẩy không đáp. Chàng biết bọn nhân viên của Lim Koon không dám bắn. Sự gây rắc rối với ông Hoàng hẳn không dám đụng chân lông chàng. Hẳn chỉ mong trục xuất chàng, êm thấm để được nghênh ngang một mình một chợ.

Ngoài hai nhân viên võ trang tiểu liên còn tên thứ ba đứng cách cửa phòng Văn Bình một quãng. Hắn bước vào, ngoan ngoãn sắp xếp hành trang cho chàng rồi xách va-li ra cầu thang.